

3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

(¹) Dz.U. C 86 z 23.3.2013.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 2 września 2013 r. — Generali-Providencia Biztosító Zrt. przeciwko Közbeszerzési Hatóság Közbeszerzési Döntőbizottság

(Sprawa C-470/13)

(2013/C 367/36)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Generali-Providencia Biztosító Zrt.

Strona pozwana: Közbeszerzési Hatóság Közbeszerzési Döntőbizottság

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy państwa członkowskie mają możliwość ustanowienia wykluczenia podmiotów gospodarczych z udziału w postępowaniu w sprawie zamówień publicznych z innych powodów niż powody wymienione w art. 45 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (¹) — w szczególności z powodów, jakie uznają za stosowne z punktu widzenia ochrony interesu publicznego, uzasadnionych interesów instytucji zamawiającej lub uczciwej i przejrzystej konkurencji? W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy zgodne z motywem 2 ww. dyrektywy oraz art. 18 TFUE, 34 TFUE, 49 TFUE i 56 TFUE jest wykluczenie takiego podmiotu gospodarczego z udziału w postępowaniu w sprawie zamówień publicznych, wobec którego zostało stwierdzone prawomocnym wyrokiem sądowym wydanym przed upływem pięciu lat, że popełnił on wykroczenie w związku z jego działalnością gospodarczą lub zawodową?
- 2) W razie przeczącej odpowiedzi Trybunału Sprawiedliwości na pytanie pierwsze, czy postanowienia art. 45 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy 2004/18, a w szczególności lit. c) i d) tego przepisu, należy interpretować w ten sposób, że należy wykluczyć z udziału w postępowaniu w sprawie zamówień publicznych każdy podmiot gospodarczy, który zostanie

uznany za winnego przez organy administracyjne lub sądowe w postępowaniu w dziedzinie konkurencji wszczętym w związku z jego działalnością gospodarczą lub zawodową i wobec którego, w związku z wykroczeniem, zostaną zastosowane sankcje prawne w dziedzinie konkurencji?

(¹) Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 14).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden (Niderlandy) w dniu 16 września 2013 r. — F. Faber przeciwko Autobedrijf Hazet Ochten BV

(Sprawa C-497/13)

(2013/C 367/37)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Froukje Faber

Dруга strona postępowania: Autobedrijf Hazet Ochten BV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sąd krajowy, czy to z powodu zasady skuteczności, stanowiącego cel dyrektywy 1999/44 (¹) wysokiego poziomu ochrony konsumentów w Unii, czy też innych przepisów i norm prawa Unii, jest zobowiązany do zbadania z urzędu, czy zawierając umowę kupujący występuje w charakterze konsumenta w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy 1999/44?
- 2) Na wypadek udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: czy jest tak również wtedy, gdy akta sprawy nie zawierają żadnej informacji dotyczącej okoliczności stanu faktycznego umożliwiającej ustalenie charakteru, w jakim występuje kupujący (bądź zawierają niedostateczne informacje, względnie zawierają informacje sprzeczne)?
- 3) Na wypadek udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: czy dotyczy to również postępowania apelacyjnego, w którym kupujący nie podniósł pod adresem wyroku sądu pierwszej instancji zarzutów, jeżeli chodzi o to, że w wyroku tym nie przeprowadzono (z urzędu) tego badania i w wyroku tym wyraźnie nierozstrzygnięta pozostała kwestia, czy kupującego należy postrzegać jako konsumenta?

- 4) Czy (art. 5) dyrektywy 1999/44 należy postrzegać jako normę, która jest równoważna z krajowymi przepisami posiadającymi w ramach krajowego porządku prawnego rangę przepisów bezwzględnie wiążących?
- 5) Czy zasada skuteczności, stanowiący cel dyrektywy 1999/44 wysoki poziom ochrony konsumentów w Unii, czy też inne przepisy i normy prawa Unii stoją na przeszkodzie obowiązywaniu prawa niderlandzkiego w zakresie, w jakim nakłada ono na występującego w charakterze konsumenta kupującego obowiązek podniesienia okoliczności faktycznych i udowodnienia, że dokonał on (w terminie) zawiadomienia sprzedawcy o podnoszonym braku zgodności dostarczonego towaru z umową?
- 6) Czy zasada skuteczności, stanowiący cel dyrektywy 1999/44 wysoki poziom ochrony konsumentów w Unii, czy też inne przepisy i normy prawa Unii stoją na przeszkodzie obowiązywaniu prawa niderlandzkiego w zakresie, w jakim nakłada ono na występującego w charakterze konsumenta kupującego obowiązek podniesienia okoliczności faktycznych i udowodnienia, że towar jest niezgodny z umową i że ta niezgodność ujawniła się w okresie sześciu miesięcy następujących po dostawie? Co oznaczają słowa „każdy brak zgodności, który uwidocznił się” w art. 5 ust. 3 dyrektywy 1999/44, a w szczególności: w jakim zakresie występujący w charakterze konsumenta kupujący musi podnieść fakty i okoliczności, które dotyczą (przyczyny) niezgodności? Czy wystarczy, aby występujący w charakterze konsumenta kupujący podniósł okoliczności faktyczne i w przypadku uzasadnionego sporu udowodnił, że kupiony towar nie funkcjonuje (w należyty sposób), czy też musi on również podnieść okoliczności faktyczne i w przypadku zasadnego sporu udowodnić, jaki brak zgodności zakupionego towaru z umową powoduje (spowodował), że nie funkcjonuje on (w należyty sposób)?
- 7) Czy dla odpowiedzi na sformułowane powyżej pytania ma również znaczenie, że w niniejszym postępowaniu F. Faber korzystała w obydwu instancjach z pomocy adwokata?

(¹) Dyrektywa 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji (Dz.U. L 171, s. 12).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelną Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 16 września 2013 r. — Marian Macikowski — Komornik Sądowy Rewiru I przy Sądzie Rejonowym w Chojnicach przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Gdańsku

(Sprawa C-499/13)

(2013/C 367/38)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelną Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Marian Macikowski — Komornik Sądowy Rewiru I przy Sądzie Rejonowym w Chojnicach

Strona pozwana: Dyrektor Izby Skarbowej w Gdańsku

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle systemu podatku od wartości dodanej wynikającego z Dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (¹), zwanej dalej „Dyrektywą”, w szczególności art. 9, art. 193 w związku z art. 199 ust. 1 lit. g, jest dopuszczalny przepis prawa krajowego, taki jak art. 18 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054, ze zm.), zwanej dalej „ustawą o VAT”, który wprowadza odstępstwa od zasad ogólnych tego podatku, przede wszystkim dotyczący podmiotów zobowiązanych do jego obliczenia i poboru podatku, poprzez ustanowienie instytucji płatnika, czyli podmiotu, który jest zobowiązany za podatnika obliczyć wysokość podatku, pobrać go od podatnika i wpłacić go we właściwym terminie organowi podatkowemu?
- 2) W przypadku pozytywnej odpowiedzi na pytanie pierwsze:
- a) Czy w świetle zasady proporcjonalności, będącej ogólną zasadą prawa unijnego, dopuszczalny jest przepis prawa krajowego taki jak art. 18 ustawy o VAT, z którego wynika m.in., że podatek od dostawy nieruchomości, dokonywanej w trybie egzekucji, towarów będących własnością dłużnika lub posiadanych przez niego z naruszeniem obowiązujących przepisów, oblicza, pobiera i wpłaca komornik sądowy wykonujący czynności egzekucyjne, który jako płatnik ponosi odpowiedzialność za niewykonanie tego obowiązku?
- b) Czy w świetle art. 206, art. 250 i art. 252 Dyrektywy oraz wynikającej z niej zasady neutralności, dopuszczalny jest przepis prawa krajowego, taki jak art. 18 ustawy o VAT, który powoduje, że wskazany w tym przepisie płatnik ma obowiązek obliczyć, pobrać i wpłacić kwotę podatku od towarów i usług z tytułu dostawy towarów będących własnością tego podatnika lub posiadanych przez niego z naruszeniem obowiązujących przepisów, dokonanej w trybie egzekucji, w trakcie trwania okresu rozliczeniowego podatnika w wysokości kwoty stanowiącej iloczyn przychodu osiągniętego ze sprzedaży towaru, pomniejszonego o podatek od towarów i usług oraz odpowiedniej stawki tego podatku, bez pomniejszenia tej kwoty o kwotę podatku naliczonego od początku okresu rozliczeniowego do daty pobrania podatku od podatnika?

(¹) Dz. U. L 347 s.1